

Прѣдговоръ.

Тѣзи мои спомени за възбужданieto на България съ революционни идеи, подъ такъвъ видъ, прѣдставляватъ отпечатъкъ отъ цѣлий мой много труденъ и печаленъ животъ, пълненъ съ сътрѣсающа мжнотии, бѣди и съпротивления отъ страна на ония егоистични духове, противни на всѣко ново явление за нашата татковина.

Дѣлото, подъ какъвъ видъ да се прѣдстави Българския народъ достоенъ и заслужающъ своето освобождение, е много трудно, мжно и плно съ хиледи чловѣчески нежелания и отрицания. Па даже и ония, които фигуриратъ, че сж водили това дѣло къмъ освобождението на България, когато се явяше нѣщо ново и противно на тѣхния личенъ и егоистиченъ духъ, тѣ се явяваха като съзаклѣти неприятели на това свѣто дѣло подъ такъвъ духъ и видъ. Така това дѣло, подъ такъвъ видъ и духъ, е съпрѣжено съ много противници, наши ужъ родолюбци, които работиха неприятелски срѣщу него, но не можиха да го унищожатъ, на конецъ то получи цѣлѣта си.

Пишуци тия спомени, азъ указвахъ подробно на неприятелскитѣ дѣйствия на тия любители ужъ за българската свобода, които днесъ повечето упокоени (Богъ да ги прости), се славятъ като голѣми труженици и благодѣтели български.

Азъ страдая и днесъ още повече въ една напѣднала възраст, пълна съ оскудности, но въ душата си съмъ благодаренъ, че съмъ изпълнилъ дългътъ си къмъ отечеството,